

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško
šolsko leto 2016/17, 7. november 2016, številka 10, letnik V

Prijatelji s celega sveta

Mnenje in podpora staršev sta zelo pomembna

Prva petletka Noči branja v matični šoli

Knjižnica Debri: Mišek Tip nagaja

Jesenska ekološka tržnica

Kamnine govorijo

Požarna vaja v PŠ Šentrupert

S kanglico po vodo v naš zbiralnik deževnice

Kamp Zlatorogec 2016

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2016/17, 7. november 2016, številka 10, letnik V

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Barbara Grešak, Jakob Pirš, Neža Kovač, Katja Pajk, Ines Pavlica, Marko Bolčina, Nerim Gavranovič, Katarina Maček, Sara Vidic, Rok Planko, Nastja Naglič, Tina Vorina, Sara Bačič, Lara Horjak, Ema Lapornik, Maruša Penič, Eva Vodopivec, Matic Lokošek, Špela Videc

Naslovnica: Jakob Pirš

Podlaga strani: Špela Videc

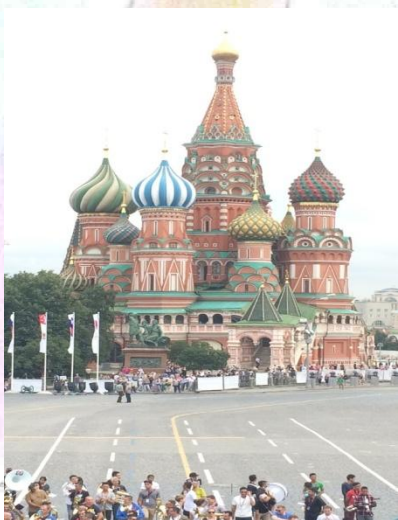
Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

LAŠKA GODBA NA PIHALA IN MAŽORETE

Prijatelji s celega sveta

Konec avgusta so se Laška pihalna godba in mažorete odpravile na najpomembnejši festival vojaških in promenadnih orkestrov v Evropi, imenovan Spasskaya Tower, kjer so bile poleg drugih orkestrov iz celega sveta vsak večer priča neverjetnemu spektaklu, ki se je dogajal sredi Moskve – na slavnem Rdečem trgu – pred desetisočglavo množico.

Priprave na nastop in potovanje so se začele že v zgodnjem poletnem času, načrt in potek vsega skupaj pa so udeleženci seveda začeli pripravljati že prej, saj je za nastop na takšni ravni treba veliko usklajevanja, premišljevanja in predvsem potrpežljivosti.

Mažorete in godba so začele trenirati proti koncu junija in so se tako v vročih poletnih dneh do avgusta pripravljale na nastop. Sprva je bilo naporno, saj je bilo to zanje novo in je bilo treba nekaj časa, da je šlo vse kot po maslu. Seveda medtem ni bilo kakšnih večjih težav, saj so člani godbe in mažorete dobri prijatelji in so navajeni sodelovati, ker to počnejo pogosto na ostalih nastopih.

Bolj kot se je bližal datum odhoda, več je bilo pričakovanj in še več skrbi, da bi se vse skupaj lepo izteklo, da ne bi pozabili kakšne pomembne stvari ...

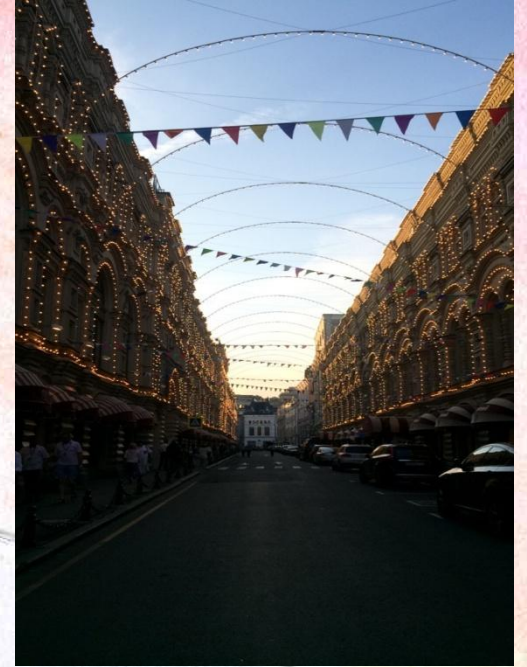
Rusi so bili že pripravljani na naš prihod, saj so že kar nekaj časa po Moskvi viseli plakati z našimi fotografijami in tudi s slikami drugih orkestrov.

Seveda je bilo vse urejeno in tako je 23. avgusta v večernih urah iz Laškega odpeljal avtobus s polno zasedbo mažoret in godbe. Takoj naslednji dan zjutraj so se v Budimpešti na Madžarskem vkrcali še na letalo in navdušeno odleteli proti Moskvi.

Takoj zatem, ko so se nastanili v hotelu, so že sedli na osebna avtobusa in se odpeljali do kraja prizorišča, kjer se je že začela prva generalka. Opravili so jo uspešno in tako dokazali, da si res zaslužijo biti udeleženci na festivalu. Naslednji dan jih je čakala nekaj kilometrov dolga parada po enem od moskovskih parkov. Nato jih je v prihodnjih dneh čakalo še tudi kar nekaj nastopov po celotni Moskvi.

Na lep sončen dan so bili tudi na uradnem sprejemu v Kremlju, kjer so jih navdušile mogočne stavbe, peljali so se z ladjico, doletela pa jih je tudi čast, da so si lahko ogledali grobnico revolucionarja in premierja Sovjetske zveze Lenina.

Seveda so se vsak dan najbolj veselili večernega nastopa, ker je bil res nekaj spektakularnega. Za začetek se je vsaka od godb predstavila s svojim programom, ki je trajal približno deset minut, sledil je finale, kjer so se na kupu zbrale vse godbe in skupaj zaigrale nekaj pesmi. Nekega večera je imel tudi dirigent Laške pihalne godbe Gašper Salobir čast, da je dirigiral vsem zbranim orkestrom in tako dokazal, da je res odličen dirigent. Vrhunec vsakega večera je bil ognjemet ob koncu prireditve.

Tako godbeniki in godbenice kot tudi mažorete so med trajanjem festivala spoznali kar nekaj ljudi in tako na novo pridobili tudi nekaj prijateljev iz celega sveta. Med njimi je bilo seveda največ Rusov, poleg njih pa so bili še Irci, Škoti, Belorusi, Italijani, Japonci in Kazahstanci.

Štirinajst dni je minilo zelo hitro in tako je prišel dan, ko so morali začeti pakirati in počasi zapuščati hotel, ki je bil njihov dom ves čas festivala. Edino, kar so še lahko naredili, je bilo, da so čestitali drug drugemu za odlično opravljen nastop in Rusiji rekli: »Spasiba i paka!« To v slovenščini pomeni hvala in nasvidenje.

Tako so zgodaj zjutraj odšli na letališče in imeli smolo, ker je njihovo letalo zamujalo dve uri, saj je imel pilot težave z dokumenti. Ko so končno vzleteli, so lepo in mirno leteli, dokler niso v popoldanskih urah prileteli v Budimpešto. Tam so sedli na avtobus in se odpeljali proti domu.

V domačem Laškem so jih ob prijetni poskočni glasbi in ognjemetu pričakali ostali člani godbe in mažoret, ki se niso odločili, da bodo šli v Rusijo, in seveda starši ter prijatelji, ki so bili presrečni, da imajo svoje otroke spet doma. Sprejem je uspel, pripravili so čudovit govor in tekle so solze sreče. Za piko na i so jih pogostili še z okusno hrano in s hladno pijačo ter tako čudovito zaključili rusko dogodivščino oziroma projekt generacij, kot ga tudi imenujejo.

Katja Pajk

NOČ BRANJA

Mnenje in podpora staršev sta zelo pomembna

PŠ Rečica že tradicionalno vsako leto jeseni pripravi Noč branja. Tako kot ponavadi so tudi letos učenci navdušeno sodelovali. In ker smo prejšnja leta v šolskem časopisu pisali o njihovih vtisih, smo se letos odločili in za mnenje povprašali njihove starše.

Vesna Terbovc: »Spet se je začelo novo šolsko leto in z njim je prišla tudi zelo težko pričakovana Noč branja v naši šoli. Žal lahko tako lepo izkušnjo doživi le malo otrok, saj je v večjih šolah oziroma tam, kjer je več otrok, verjetno takšno stvar težko izpeljati.

Ampak mi smo tisti, ki smo noč branja doživeli že prejšnje leto, pri čemer je tudi v tem šolskem letu odlično uspela. Gre za težko pričakovan večer, ko se otroci zberejo v šoli, ustvarjajo v raznih delavnicah, skupaj pripravijo slastno večerjo in odidejo v svoje »spalnice«, kjer berejo svoje priljubljene knjige, dokler bistré glavice ne postanejo preveč utrujene in zaplujejo v sanje. Zjutraj pa se prebujajo s svojimi sošolci in sošolkami, kar je seveda nekaj posebnega, ker tega pač ne doživijo vsak dan. Sledita še skupni zajtrk in odhod domov, kjer otroci nadoknadijo premalo spanca.

Mislim, da noč branja težko pričakujejo tudi otroci, ki jim knjiga ni ravno ljuba prijateljica, ampak s pravim pristopom vseh organizatorjev in mentorjev tudi takšni z veseljem preberejo kakšno stran. Zato iskrena hvala vsem, ki se trudite za naše otroke in jim polepšate ta dan oziroma večer s knjigo. Naj ostane tako!«

Mojca Alauf: »Naša Ela je zelo uživala pri ustvarjanju v kuhinji, najbolj pa, ko je prišel gospod Majcen pripovedovat o svojih potovanjih po svetu. Naredila je kozarec spominov in v njega že hranila kamenček z morja. Seveda je bilo tudi najboljšo spati v šoli.«

Darja Bolčina: »Veseli me, da v podružnični šoli Rečica spodbujajo otroke k branju tudi tako, da organizirajo bralno noč. Moj sin je bil zjutraj, četudi zaspan, zelo navdušen, saj so se učiteljica Ksenija, Mojca in Katarina zelo potrudile in poleg branja pripravile tudi delavnice ter na obisk povabile gospoda Majcna, ki so ga otroci z navdušenjem poslušali. Od bralne noči naprej sin pred spanjem vedno bere.«

Tamara Klenovšek: »Bralna noč v PŠ Rečica je nepozabno doživetje, ki otrokom še dolgo ostane v spominu. Super ideja, super izvedba in nasmehi ter žareče oči ob odhodu domov. V glavnem – ta tradicija naj se le nadaljuje.«

Alenka Landero: »Naše doživetje noči branja me spomni na TV-reklamo za Mastercard: spalna vreča 10 evrov, nova pižama 10 evrov, knjiga 10 evrov, strip 5 evrov, nočna lučka 4 evre ... noč branja v šoli – neprecenljivo! Seveda nam ni bilo treba niti ene stvari kupiti, tudi za skupno večerjo in zajtrk je bilo poskrbljeno, da ne naštevam, kaj vse se je dogajalo: duhec, potovanje po svetu, ustvarjanje, pekli so in tudi brali. Tako da vse pohvale organizatorkam za neprecenljivo dogajanje!«

Ksenija Vozlič

NOČ BRANJA

Proslavili prvo petletnico

Tudi v matični šoli smo organizirali Noč branja. Letos že petič zapovrstjo.

Na njej je sodelovalo 45 učencev matične šole in podružnične šole Debro. Med drugim so nas obiskale prijazne članice Kinološkega društva reševalnih psov Celje. Utrinke dogajanja si lahko ogledate na fotografijah.

A da ne bo pomote – na Noči branja se je dogajalo toliko stvari, da vseh še nismo uspeli

obeležiti in pripraviti za šolski časopis, zato obljubljam, da si boste bolj podrobno reportažo dogajanja in kar dva intervjuja s povabljenimi gosti lahko prebrali v naslednji številki Kratkočasnika. V tokratni vam poleg fotoutrinkov ponujamo tudi vtise sodelujočih učencev.

Jakob Pirš

Sodelujoči učenci o Noči branja ...

Ines Pavlica: »Na Noči branja mi je bilo zelo všeč, saj je bila zelo dobra večerja. Lov na bralni zaklad opolnoči je bil zelo zanimiv. Na obisku v knjižnici smo spoznali vremenoslovca, od katerega smo se veliko naučili. V posteljo smo odšli dokaj zgodaj, vendar smo se smejali in zabavali še dolgo v jutro, kar je bilo zelo razburljivo.«

Marko Bolčina: »Najbolj mi je bilo všeč, ko smo v knjižnici imeli nastope. Všeč mi je bilo tudi, ker smo bedeli do 2.30. Imeli smo tudi dobro večerjo. Tudi psi so mi bili všeč.«

Nerim Gavranović: »Najbolj mi je bilo všeč, ko smo šli v knjižnico nastopat in ko so prišli psi, ki rešujejo ljudi. Najbolj sta mi bili všeč psički Luna in Tia.«

Katarina Maček: »Zelo sem se veselila Noči branja. Bilo je odlično. Hvala vsem, ki so se potrudili, da se je ta Noč branja zgodila.«

Sara Vidic: »Na Noči branja mi je bilo zelo všeč. Imeli smo se čudovito, počeli smo ogromno zanimivih stvari. V knjižnici je bilo zelo zabavno in poučno. Lov na bralni zaklad je bil zabaven. Ponoči smo se imeli v redu, zaspali smo dokaj hitro, le vstajanje je bilo malce težje. Všeč mi je bila predstavitev reševalnih psov, saj imam zelo rada živali. Hvala za nepozabno doživetje!«

Rok Planko: »Na Noči branja mi je bilo najbolj zanimivo takrat, ko smo odšli v Knjižnico Laško in ko so v šolo prišli reševalni psi. Zanimivo mi je bilo tudi, ko smo iskali bralni zaklad. V knjižnici smo izvedeli nekaj podatkov o vremenu na Kredarici.

Nato smo odigrali še pantomimo. Naslednji dan pa so se nam predstavili reševalni psi, pri čemer smo izvedeli nekaj novih informacij.«

Nastja Naglič: »Na Noči branja mi je bilo všeč to, da smo se imeli zelo lepo, ko smo zvečer odšli v mestno knjižnico in ko smo se vrnili in imeli lov na bralni zaklad. Zelo sem se imela lepo, še posebej mi bo Noč branja ostala v spominu, ker sem se je udeležila zadnjič.«

Foto: Jakob Pirš

KNJIŽNICA DEBRO

Mišek Tip nagaja

V četrtek, 20. oktobra, smo se v avli vrtca prvič v tem šolskem letu srečali šolska knjižničarka iz PŠ Debroy ter otroci in vzgojiteljice iz skupin Zvezdice, Mavrica in Luna debrske enote Vrtca Laško.

Naše sodelovanje se nadaljuje že tretje šolsko leto. Letos smo projekt poimenovali Spoznajmo drugačnost skozi živali v pravljicah in pesmih. Na naših srečanjih, ki bodo potekala enkrat mesečno v šolski knjižnici ali v vrtcu, bodo otroci poslušali pravljice in pesmi o živalih, ki so nekaj posebnega, drugačne od ostalih. Poslušanju bosta sledila pogovor in ustvarjanje na temo drugačnosti.

Mišek Tip je pravljčni mišek, ki ga otroci precej dobro poznajo iz zbirke pravljic in iz risank. Tokrat so prisluhnili pravljici o nagajivem Tipu in nato pripovedovali o tem, ali so tudi sami nagajivi, kako nagajajo v vrtcu in doma. Ob koncu smo zapeli še pesmico o miški in tako prijetno zaključili svoje prvo druženje.

Lidija Toplišek

LITERARNO USTVARJANJE

Jedec sladkarij

Nekoč je živel kralj, ki je imel zelo rad sladkarije. Vsak dan so se kuharji prepotili, ker so morali speči veliko sladkarij.

Nekega dne sta prišla roparja, ki sta se izdajala za kuharja. Najprej sta morala narediti zelo okusen kolaček. Ker je bil zelo dober, jima je kralj zaupal svoje recepte, s katerimi sta jo takoj popihala v svoj brlog. Ko je kralj to izvedel, je takoj poklical svoje sinove, da bi šli poiskat roparja. Ponudil jim je svoje bogastvo in svoj grad. Najstarejši sin se je javil, da bo šel iskat roparja. Kralj mu je dal hrano in vodo, konja, meč, ščit in dvajset cekinov. Odpravil se je na pot. Čez nekaj časa je prišel do velike jame, pred njo pa sta stala zlobni in prijazni zmaj. Ločila ju je velika skala, na kateri sta bila roparja, ki sta bila čarovnika. Najstarejši sin je šel najprej k lepšemu zmaju, ki je bil zelo lep, a hudoben. Zmaj je v njega bruhal ogenj in ga ubil. Enako se je zgodilo tudi srednjemu sinu.

Na pot se je odpravil še najmlajši sin. Ko je prišel do jame, je šel najprej h gršemu zmaju, ki je bil prijazen. Zmaj ga je vprašal, če mu da kaj hrane. Najmlajši sin mu je dal hrano, v zameno pa je dobil ogledalo. Šel je še k hudobnemu zmaju, ki je vanj bruhal ogenj. Obrnil se je z ogledalom, ki je ogenj odbilo v čarovnika in v zmaja. Vzel je recepte in šel v grad. Kralj je bil zelo vesel, ker je še naprej jedel kolačke. Sin pa je našel princeso, se poročil z njo in tako sta živela srčno do konca svojih dni.

Nerim Gavranović

Včasih je treba zelo malo, da smo srečni

Ojoj, tako sem razburjena, da komaj pišem. A bom začela lepo počasi, kot se spodobi. Drugače verjetno nihče ne bi razumel, zakaj takšno veselje ...

Torej ... Bilo je v petek pred štirinajstimi dnevi, ko sem se s sošolcema Nikom in Martinom, ki sta tudi moja bližnja soseda, kot ponavadi po pouku odpravila domov. Kot vedno smo tudi takrat veselo klepetali in zbijali najstniške šale. Le nekaj se mi je zdelo čudno – Martin je vsake toliko časa iz žepa vzel mobilni telefon in nekaj preveril. To pri meni in Niku ni nič nenavadnega, a pri Martinu je. Namreč on je lepo vzgojen in med pogovorom, pa naj bo to z vrstniki ali z odraslimi, mobilnika ne uporablja. Pri trgovini, mimo katere hodimo vsak dan na poti domov, nisem več zdržala: »Kaj je danes tako pomembnega, da se ne moreš v miru pogovarjati z nama, Martin?«

V tistem trenutku se je zaslišal srednje glasen pisk, kar je pomenilo, da je nekdo dobil sporočilo. Martin je poskušal prikriti vznemirjenost, ko je pogledal na mobilni telefon, zajel sapo in rekel: »Naj me vrag pocitra, saj to ne more biti res!« V lica je bil rahlo rdeč, na obrazu pa se mu je videlo, da je pravkar prejel zelo posebno novico – v pozitivnem smislu. Z Nikom sva se ustavila sredi drevoreda, namrščila obrvi in si nadela izraza, ki sta prijatelju sporočala, da želiva odgovor na njegove nenavadno izrečene besede in takšno obnašanje. Martin se je zarežal na vsa usta in globoko vdihnil, da je lahko povedal: »Vem, da bosta verjetno mislila, da se šalim, vendar se ne. To, kar vama bom povedal, je čista resnica, malce neverjetna, ampak kljub temu resnična. Torej: moj očka je zadel glavni dobitnik na loteriji!«

Naslednjih nekaj minut je težko opisati, ker sva bila z Nikom tako nepopisno navdušena, da sva veselo stekla naprej in vriskala od veselja. Če se prav spomnim, sem celo ploskala z rokami, ker sem bila tako v šoku. Martin je skočil v zrak in se zadrl za nama: »Samo malo, vidva! Očka mi je še napisal, da lahko povabim dva prijatelja, da bi šli čez nekaj časa skupaj v Gardaland! Bi šla zraven?«

Od nekdanj sem si želela, da bi šli z družino v kakšen zabavišni park, ampak je očka vedno rekel, da je to predrago. Zato sem bila še toliko bolj vesela in srečna, ko je Martin povedal to fantastično novico. »Prosim, ponovi še enkrat vse, kar si povedal, da se prepričam, če niso to samo sanje,« je z resnim obrazom izjavil Niko. Z Martinom sva se veselo zakrohotala in sošolec je kasneje povedal, da imajo v avtu še ravno dva prosta sedeža, saj imajo avto za pet oseb, on in njegova starša pa zasedejo samo tri.

Hitro sem v roke vzela telefon in poklicala mami. Povedala sem ji, da je sošolčev očka zadel na loteriji in kako super je vse skupaj, kar bom lahko šla z njimi v Italijo.

Dnevi, ki so sledili, so se zelo vlekli, še posebej v šoli, a še vedno blazno nestrpno pričakujem jutrišnji dan in se pripravljam na izlet, ki bo, verjamem, eden najlepših v mojem življenju.

Barbara Grešak

Piratska

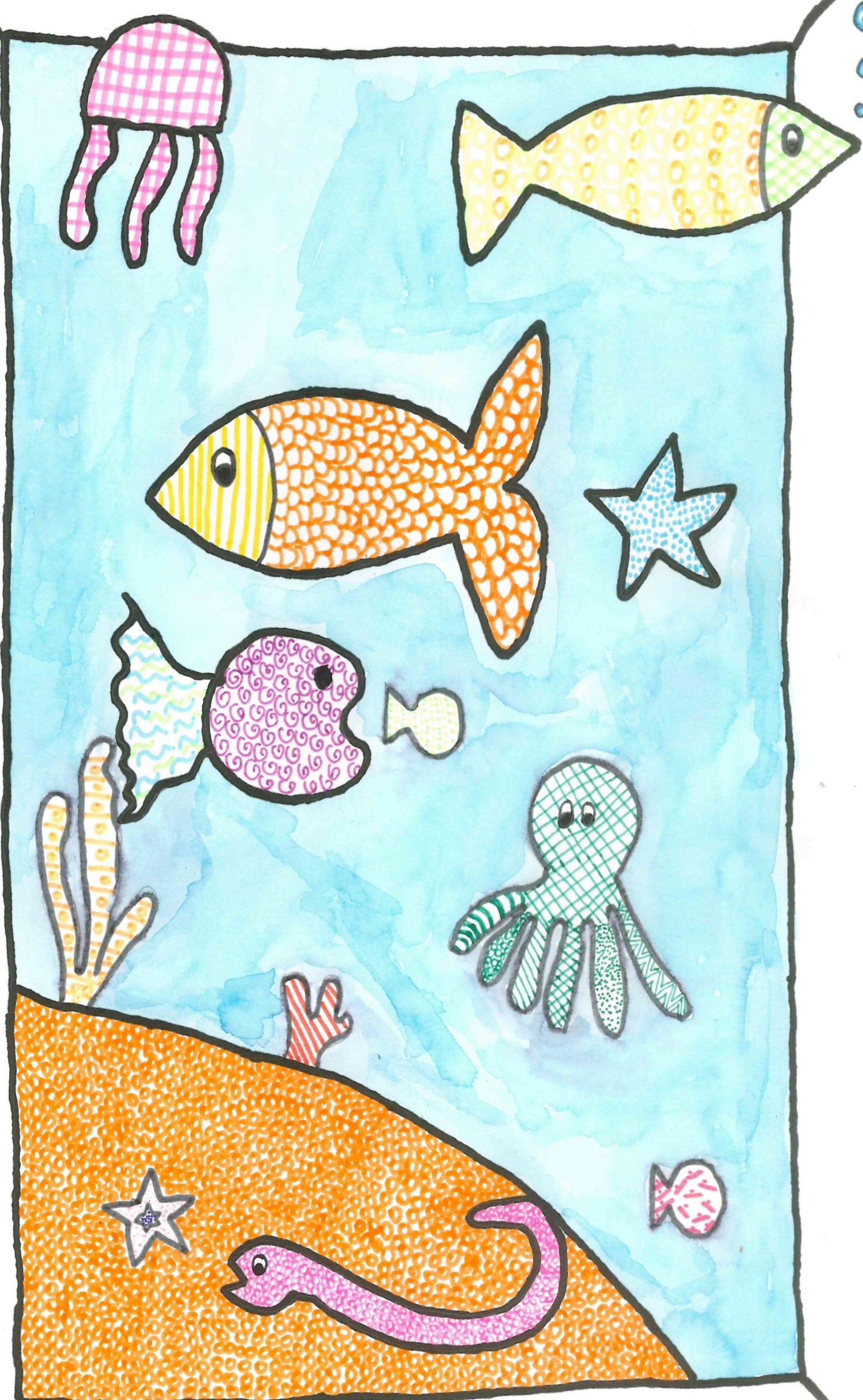
Valovi so se dvigali in strele so udarjale. Vsakih nekaj sekund je ladjo Sofijo zalil močan val, ki je vse pirate na krovu prekril z vodo. Komajda so prišli do sape. Borili so se s Pozejdomom, kraljem morja. Strele so še bolj sunkovito udarjale, valovi so se dvigali še višje in veter je bil tako močan, da ko je zapihalo proti piratom na krovu, jim je zarezalo po koži kot tisoč nožev. Niso vedeli, ali bodo prišli živi iz te bitke, a vedeli so, da so daleč od kopnega in sredi morja, kjer se bojujejo s samim bogom Pozejdomom. Lahko so upali le na božjo pomoč, a vsak od piratov je v življenju naredil toliko slabega in tako malo dobrega, da so vedeli, da je vse, kar jim je še ostalo, enosmerna vozovnica v pekel.

Se sprašujete, kako je sploh prišlo do te bitke? Približno osemsto let nazaj se je v Evropi pojavila črna smrt. Prenašale so jo podgane, ki so prišle s trgovci ali pomorskimi popotniki iz osrednje Azije. Pirati so se tudi počutili odgovorne, saj so tudi sami imeli podgane na krovu, čeprav niso vedeli za škodo, ki so jo nato povzročile. Ti pirati so bili zelo povezani. Večinoma so bili sirote, drugi so pobegnili od doma ali so jim bili starši umorjeni. Že od mladosti so kradli in ubijali, v življenju so samo grešili, a se niso poskušali pokesati za grehe, zato so mislili, da bi lahko ukradli kamen življenja od boga Pozejdona in tako ozdravili milijone ljudi ter preprečili širjenje črne smrti. Vsak od njih je dobil vsaj majhno, četudi popolnoma drobceno upanje, da bo lahko kdaj videl nebesa. Zbrali so hrano, vodo in orožje ter se odpravili na pot. Pot je trajala tri dni in dve noči, a po nekem čudežu jim je uspelo priti v Pozejdonovo jamo, kjer naj bi se skrival kamen življenja. Odločili so se, da jih bo polovica ostala na krovu, polovica pa jih bo odšla v jamo. Minili sta dve uri, a o tistih, ki so odšli v jamo, ni bilo ne duha ne sluha. Še preden so jih lahko odšli iskat, so opazili, kako moške s kamnom tečejo proti ladji, vsi z očmi, polni strahu. Zaslišale so se stopinje. Bile so glasne, zvok se je vlekel in odmeval, v možeh je vzbudil strah in trepet. Vedno več jih je padalo po tleh, ko jih je ogromna roka stiskala in iz njih izžemala življenje. Hitro so se pripravljali, da bodo izpluli, saj niso imeli namena čakati, da jih bo pošast dobila. Izpluli so, čeprav se jim je srce paralo, ker so pustili mrtve brate tam.

Tako je prišlo do bitke. Pirati se niso želeli vdati. Zgodil se je božji čudež. Po hudem boju se je Pozejdon utrudil in ni več mogel nadaljevati. Hitro so odpluli do Benetk in tam predali ljudem kamen, da so ga odpeljali po Evropi in pomagali ozdraviti kugo. Mesec kasneje so bili pirati slavni, vsi so bili dobri do njih. Počutili so se ljubljene. Bili so polni radosti, a ne zato, ker bi dobili denar, tega niti niso sprejeli, ampak ker so vedeli, da je bila njihova zmaga posledica božje pomoči, kar je pomenilo, da so se vsaj malo oddolžili za svoje grehe.

Odpluli so iz Benetk, da bi odšli v Afriko. Sredi mirne noči, ko je svetila polna luna, se je prikazal Pozejdon in rekel: »Ker ste si drznili krasti od boga, vas bo doletela huda kazen!« Zamahnil je s svojim trizobom in vsi pirati, ki so upali, da jim je bilo odpuščeno, so bili na ladji na koncu sveta. Ladja je bila ravno na robu, a ni padla v globino. Samo majala se je in takrat je Pozejdon dodal: »To je vaša kazen. Lahko ste na svojem preljubem morju celo večnost in tako bo tudi ostalo!« Vzel je kamen in izginil. Takrat so razumeli. Ni jim bilo odpuščeno. Doletela jih je kazen, ki so si jo zaslužili. Kako so lahko mislili, da bodo šli v nebesa? Tukaj bodo, na robu sveta, kjer se bodo borili, da ne bodo padli v brezno. A tudi če se bodo trudili, ne bodo mogli postaviti ladje na gladino morja in odpluti. Večno bodo lačni, večno žejni in večno bodo trpeli, bili žalostni, dokler ne bo uničena Zemlja. To je bila kazen za vse slabe stvari, ki so jih storili v življenju.

Tina Vorina

Sara
Bačić
6.b

PŠ ŠENTRUPERT

Jesenska ekološka tržnica

Jesenski dnevi in narava nas razvajajo s paletto pisanih in toplih barv. Vse žari v odtenkih rumene, rjave in rdeče. S polj in z vrtov pobiramo zadnje pridelke, sadje diši na vsakem koraku.

Ko s kostanjevih dreves prvi piši natrosijo plodove, je čas za naravoslovni dan in ekološko tržnico, ki zaživi za en dan v naši podružnični šoli.

Po željah oblikujemo skupinice učencev, ki delajo v delavnicah. Skupina otrok izdelava denar, denarnice in knjižice za jesensko banko, medtem druga skupina pripravlja tržnico s sadjem in pridelki, ki jih prinesejo v šolo vsi učenci naše šole. Iz sadja pripravimo sadno solato v delavnici, ki jo poimenujemo slaščičarna. Oblikujemo tudi dve ustvarjalni delavnici, ki oblikujeta jesensko dekoracijo pred šolo, in delavnico, v kateri

nastanejo izdelki, ki nas navdušujejo z jesenskim pridihom na naših šolskih hodnikih. Čas po malici je namenjen za nakupovanje ekoloških pridelkov in sadja z okoliških kmetij, na katerih živijo naši učenci, in seveda za klepet ter druženje na tržnici.

Ko se vrata tržnice zaprejo, se predamo razvajanju brbončic z okusnim pečenim kostanjem, ki nam ga pomaga speči hišnik Miha.

To je dan, ki je v naši šoli postal že kar tradicionalen in se ga vsako leto posebej veselimo. Prijetno, koristno in kar je najpomembnejše – zelo zdravo preživimo šolsko dopoldne.

Cvetka Teršek

PŠ VRH

Jesenske radosti

Naše življenje izgleda tako kot v pesmi Svet je kakor ringaraja.

Smo na vrtiljaku življenja, se vrtimo, smo tu in tam, smo z našimi starejšimi krajani. Pletemo medgeneracijsko mrežo z nitmi pozitivne energije, s toplino, srčnostjo in prijaznostjo. To

nam je uspelo v soboto, 2. Oktobra, v domači dvorani gasilskega doma, ko smo pripravili lep in zanimiv nastop.

Marija Kotar

PŠ ŠENTRUPERT

Kamnine govorijo

Pod vodstvom gospoda Tomaža Majcna smo učenci četrtega in petega razreda spoznavali geološko dediščino našega kraja.

Najprej nam je gospod Tomaž predstavil lastno zbirko fosilov in kamnin. Med njimi so bili zob morskega psa, delček hrbtenice kita, lovorjev fosil, fosili školjk, polžev, rib, vretence in spodnja čeljust jamskega medveda. Od kamnin nam je predstavil kalcit, pirit, glinenec, opal, sljudo, rubin, sadro, kremen, ognjeni ahat, opalit, azurit, snežni opal, boksit, turmalin, actinolit in barit.

Po malici smo se odpravili na teren, kjer smo poiskali različne kamnine in jih prinesli v šolo. Skupaj z gospodom Majcnom smo jih poimenovali in naredili razstavo. Presenečeni smo ugotovili, koliko različnih vrst kamnin nas obdaja.

Tomaž nam je zaupal, kako lahko preizkusimo, ali imamo v roki kremenčev kamen. Če kamen pusti razo na steklu, potem je to kremen. Izvedeli smo, da je diamant najtrša kamnina na svetu in da morajo imeti pravi diamanti oznako 4xC. To pomeni: čistoča, trdnost, barva, dragocenost.

Bili smo tako motivirani za geološko raziskovanje, da smo bili v popoldanskem času vsi geologi. Okolice domov smo prekopali in preiskali v upanju, da bomo našli kakšen fosil. Na koncu nam je Tomaž dal kamenčke za srečo, ki se jim reče tigrovo oko.

Jasna Lapornik

PŠ ŠENTRUPERT

Oktober – mesec požarne varnosti

Geslo letošnjega meseca varstva pred požari je bilo Delujmo preventivno.

Tako smo tudi v naši šoli v četrtek, 6. oktobra, del dopoldneva namenili seznanjanju delavcev in otrok, kako varno ukrepati v primeru nenadnega požara. Učiteljice, vzgojiteljice in izkušeni gasilci

GD Šentrupert so iz »goreče« zgradbe na varno popeljali vse male in velike. Preberite, kako je vajo doživela in opisala učenka petega razreda Lara Horjak.

Požarna vaja

V naši šoli smo imeli požarno vajo. Učiteljica je po ozvočenju povedala, da se je v kuhinji vnel požar in da moramo zapustiti šolo. Ko smo odprli razred, se je iz hodnika privalil gost dim v razred. Čeprav smo vedeli, da gre za vajo, smo bili malo prestrašeni. Z učiteljico Renato sva se že prej skrivaj dogovorili, da bom počakala v razredu. Vsi so stekli ven, jaz pa sem se zatekla k odprtemu oknu in počakala. Čez nekaj časa so prišli gasilci. Na nosilih so me odnesli ven. Takoj so mi povili glavo, ker so opazili, da imam poškodovano čelo. Vsi moji sošolci so od sreče zaploskali, ker so me gasilci rešili in prinesli na varno. Vsi smo bili rešeni.

Gasilci so nam pokazali, kako se gasi, in pogasili streho naše kuhinje, čeprav ni gorela. Predstavili so nam svoje delo in na koncu smo lahko vadili gašenje z brentačo. Povabili so nas, naj se pridružimo mladim gasilcem in tudi mi nekoč postanemo gasilci.

Vaja je bila zelo zanimiva in še več dni smo se pogovarjali o njej.

Lara Horjak

Zahvaljujemo se gasilcem PGD Šentrupert za uspešno izpeljano požarno vajo, s katero nam vedno znova pričarajo razburljivo gasilsko

doživetje in obnovijo naše znanje o preudarnem in varnem ravnanju v primeru požara.

Renata Kolšek

PŠ ŠENTRUPERT

S kanglico po vodo v naš zbiralnik deževnice

v PŠ Šentrupert smo s sodelovanjem v dejavnostih projekta EAThing 2015/16 – Jej lokalno, misli globalno! – svoje dosedanje delo obogatili z novimi vsebinami in nadgradili obstoječi ekovrt.

Usmeritev projekta k urejanju trajnostne rabe vode je na široko odprla vrata mnogim dejavnostim.

Učenci so proučevali pomen vode za življenje. V šoli in doma so ugotavljali in zapisovali, koliko vode porabijo čez dan.

Ob slikovnem in filmskem gradivu so ugotavljali in primerjali uporabo vode pri nas in v deželah po svetu.

Poskušali so se vživeti v življenje ljudi v deželah v razvoju in uvideti povezavo med našim in njihovim življenjem. Poučili so se tudi o naši globalni soodvisnosti in odgovornosti – skrbi za okolje. Iskali so ideje, kako bi lahko z vodo varčevali v šoli, doma, na vrtu. Izdelali so plakat, na katerem so strnili ugotovitve.

Največ časa smo namenili razvijanju ideje o zbiranju deževnice na našem ekovrtu. Narisali smo načrt njegove nadgradnje.

Lotili smo se praktičnega dela in iz deščic izdelali čebelnjak ter nanj pod primernim kotom namestili streho z robom, ki je deloval kot žleb. Ko je

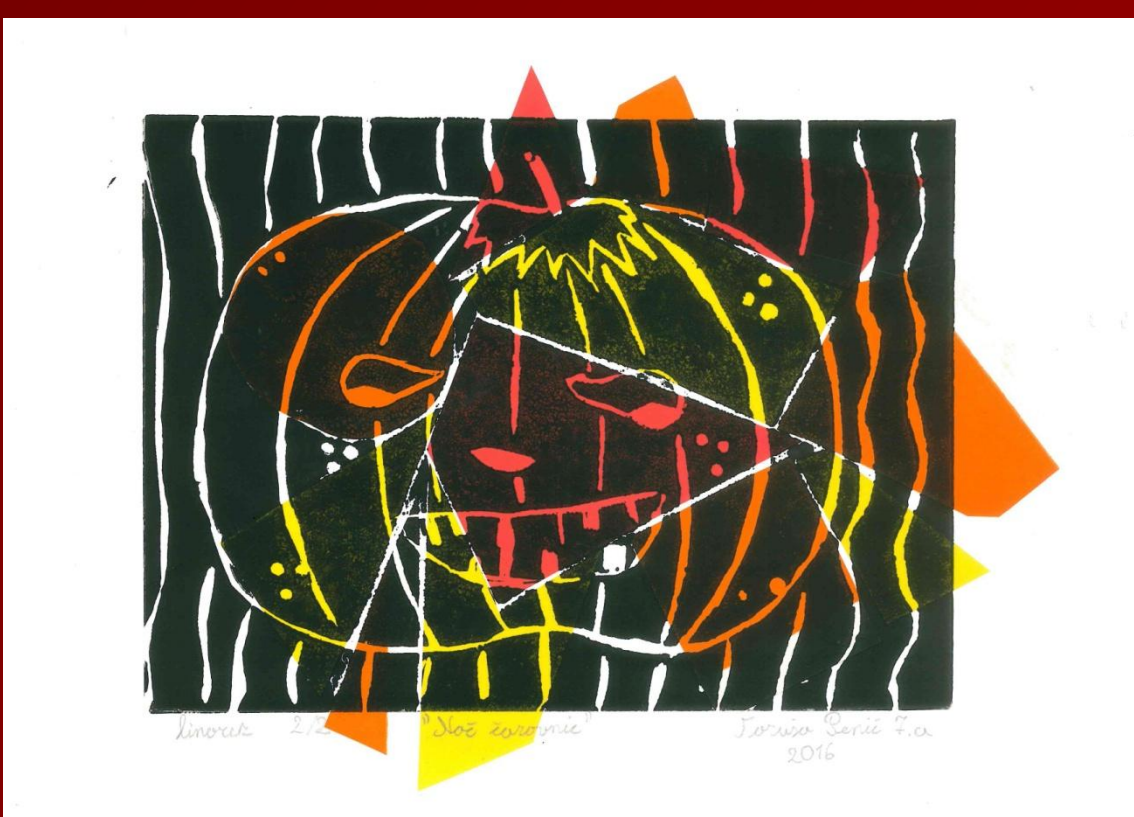
deževalo, so učenci merili in primerjali količino padavin v dveh enakih posodah, ena je stala prosto na dežju, druga pod streho malega čebelnjaka in zbirala vodo s celotne površine strehe. Ugotovili so, da bi z namestitvijo žlebov na čebelnjak zbrali veliko vode, ki bi jo koristno porabili na vrtu. Našo idejo je podprl ravnatelj Marko Sajko in nam omogočil nakup zbiralnika, ki zdaj že stoji ob čebelnjaku. Ko smo idejo predstavili našemu čebelarskemu mentorju, predsedniku ČD Laško gospodu Francu Šolarju, je bil navdušen in je takoj navezal stik s krovstvom Omahna. Meritve so opravljene, delo teče in v novembrskih dneh pričakujemo namestitev žlebov.

Učenci so v dejavnostih uživali in marsikaj pridobili. Navdušeni so bili nad praktičnim delom in ganjeni ob spoznanju, v kako ugodnih pogojih živimo v primerjavi z nekaterimi drugimi ljudmi po svetu. Zato smo sklenili, da bomo odgovorno ravnali z viri, ki nam jih nudi narava. Vsi skupaj komaj čakamo, da napolnimo zbiralnik z deževnico, pridobljeno s strehe čebelnjaka, in tako z ureditvijo trajnostne rabe vode v vrtu sprejmemo delček odgovornosti za soustvarjanje boljšega sveta, v katerem imamo vsi priložnost živeti dostojno življenje v skladu s svojimi potrebami.

Renata Kolšek

NOČ ČAROVNIC

Ema Lapornik, Neža Kovač, Maruša Penič

KOŠARKA

Uspešno končan kamp Zlatorogec 2016

Prve delovne dni v novembru je v podružnični šoli Debro potekal tridnevni športnoizobraževalni kamp Zlatorogec, ki se ga je udeležilo 27 otrok.

Vsak dan kampa smo poleg stalnih tekmovanj (košarka, nogomet, med dvema ognjema), zabavnih iger KŠ Zlatorog in vadb različnih prvin gostili tudi posebne goste. Tako nas je prvi dan kampa obiskala atletska trenerka Rosana Krajnc, ki je že stara znanka otrok, ki trenirajo v naši košarkarski šoli. Tokrat je s svojim treningom atletike navdušila še najmlajše zlatorogce.

Drugi dan kampa smo imeli kar dva gosta. Dopoldne nas je obiskal prvi karateist Laškega Anže Siljan, ki je poleg osnov karateja zlatorogcem pokazal tudi tehnike samoobrambe. Seveda jih je seznanil tudi s tem, da jih lahko uporabljajo zgolj v primeru samoobrambe.

Popoldne nas je obiskala Laura Slana, trenerka aerobike in plesa, ki je male zlatorogce utrudila z vajami aerobike.

Zadnji dan sta na obisk prišla članska igralca KK Zlatorog Laško Nejc Barič in Urban Durnik, ki sta vsem otrokom podelila nagrade in jim podelila avtograme. Manjkal ni niti legenda Zlatko. Dogajanje s kampa si lahko v fotogalerijah ogledate tudi na naši strani na Facebooku in na spletni strani Zlatorogec.si.

Ob uspešno končanem kampu Zlatorogec 2016 z optimizmom zremo že k novem kampu, ki bo v letu 2017. Obljubljamo, da bo enako dober oziroma še boljši.

KŠ Zlatorog Laško
Foto: Jakob Pirš

REZULTATI ŠOLSKEGA TEKMOVANJA

Logika

V četrtek, 29. septembra, je bilo šolsko tekmovanje za bronasto priznanje iz logike.

Tekmovalo je štirinajst učencev četrtega razreda, osem učencev petega razreda, deset učencev šestega razreda, osemnajst učencev sedmega razreda, iz osmega razreda so se na tekmovanje prijaviili štiri učenci, pri čemer je tekmovalo tudi osem učencev devetega razreda.

Priznanje so osvojili Eva Pinter, Miha Jančič, Niki Čater, Eva Zeme, Vid Jakopič, Lukas Vodišek, Urh Ozimek, Nejc Teršek, Tia Klenovšek, Maks Benedek, Enej Vodusek, Žan Škorja, Julija Teršek, Nik Ojsteršek, Neja Turnšek, Nadja Gorišek, Nika Zupanc, Ana Šmerc, Rina Medjić, Nik Hrastnik, Gaja Kolšek, Tina Vorina, Barbara Grešak in Lovro Dermota.

Vsem dobitnikom iskreno čestitamo!

Julija Teršek iz sedmega razreda, Rina Medjić iz osmega razreda, Nik Hrastnik, Gaja Kolšek, Tina Vorina, Barbara Grešak in Lovro Dermota iz devetega razreda so se v soboto, 22. oktobra, udeležili državnega tekmovanja.

Učiteljice matematike

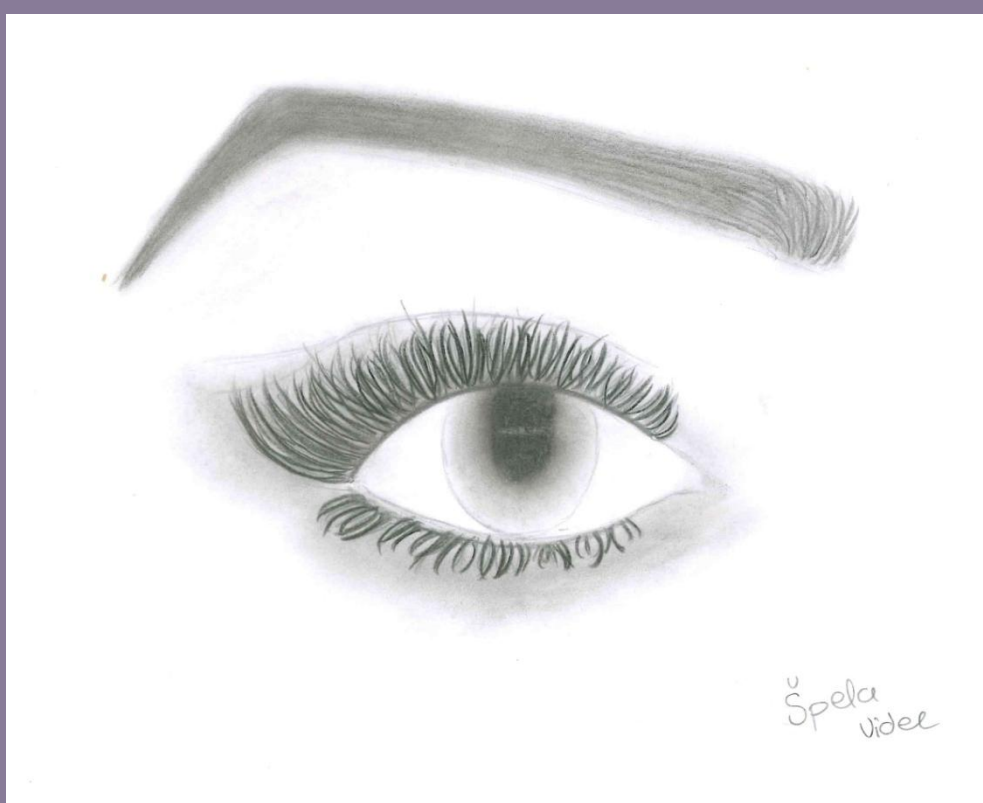
Angleščina

Šolsko tekmovanje iz angleščine za osmi razred je bilo v ponedeljek, 17. oktobra, v matični šoli in podružnični šoli Debno. Udeležilo se ga je sedemnajst učenk in učencev.

Bronasto priznanje sta osvojili Adriana Krajnc Gajšak in Maruša Penič pod mentorstvom učiteljic Alenke Gomivnik in Jasne Rudak.

Obe tekmovalki sta se uvrstili na državno tekmovanje, ki bo v ponedeljek 21. novembra, v Osnovni šoli Franja Malgaja Šentjur.

Učiteljice angleščine

Nasmeh do ušes

»Kdo je lažnivec?« vpraša učitelj.

»Tisti, ki trdi, da rad hodi v šolo,« se oglasi Joško.

»Slišal sem, da ste bili na Islandiji. Tisti geiziri morajo biti nekaj čudovitega ...«

»Resnično! Ne morete si misliti, kako prijazne živalice so to.«

»Koliko stane puljenje zoba?«

»Petdeset evrov.«

»Kaj? Za minuto dela?«

» Če želite, vam ga lahko pulim pol ure.«

Babica kupuje avtobusno vozovnico za Maribor.

Blagajnik jo vpraša: »Čez Trojane ali čez Kamnik?«

»Čez vikend,« odvrne babica.

Barbara Grešak, risba Matic Lokošek

Eva Vodopivec

EVA VODOPIVEC